

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patruzeci și opt

Dezvăluirea tablelor profetice: Vedenia lui Habacuc și Visul lui Miller

Jeff Pippenger

2024-03-20

Sporirea cunoștinței care este reprezentată de vedenia de la râul Ulai este ceea ce, în cele din urmă, a fost scris pe cele două table ale lui Habacuc.

Întreșută cu profețiile pe care le consideraseră ca fiind referitoare la timpul celei de-a doua veniri era o învățătură în mod special adaptată stării lor de incertitudine și de așteptare încordată, care îi încuraja să aștepte cu răbdare, în credința că ceea ce era acum întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie, la vremea convenită, făcut limpede.

Între aceste proorocii se număra și cea din Habacuc 2:1-4: "Mă voi posta la straja mea, mă voi sui pe turn și voi veghea să văd ce Îmi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o deslușit pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, i se îngâmfa sufletul: nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui."

Încă din 1842, îndrumarea dată în această profeție — „Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, pentru ca să alerge cel ce o citește” — îi sugerase lui Charles Fitch întocmirea unei diagrame profetice pentru a ilustra vedeniile din Daniel și din Apocalipsă. Publicarea acestei diagrame a fost privită drept o împlinire a poruncii date prin Habacuc. Nimeni însă nu a observat atunci că în aceeași profeție este prezentată o întârziere aparentă în împlinirea vedeniei — un timp de zăbovire. După acea dezamăgire, acest cuvânt al Scripturii a părut foarte semnificativ: „Vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o; căci va veni negreșit, nu va zăbovi.... Cel drept va trăi prin credința lui.” Marea Controversă, 391, 392.

Cele două table ale lui Habacuc sunt, în chip profetic, doi martori. Potrivit Scripturii, doi martori trebuie aduși laolaltă pentru a statornici adevărul.

Iar dacă nu te va asculta, atunci ia cu tine încă unul sau doi, pentru ca, prin gura a doi sau trei martori, orice cuvânt să se statornicească. Matei 8:16.

Când cele două table ale lui Habacuc (diagramele pionierilor din 1843 și 1850) sunt suprapuse una peste cealaltă, ele confirmă adevărurile care erau „nestematele” din visul lui Miller. Greșeala din 1843, reprezentată pe prima tablă, când este suprapusă peste a doua tablă, stabilește „timpul întârzierii” al vedeniei. Miller (străjerul simbolic al acelei istorii) a întrebat ce trebuia să spună în timpul controverselor din istoria sa.

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Domnul i-a poruncit lui Miller să scrie vedenia, iar în visul său a așezat caseta care conținea vedenia pe o masă în mijlocul camerei sale.

Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Habacuc 2:2.

Apoi, tablele identifică timpul zăbovirii și prima dezamăgire.

Căci vedenia este încă pentru o vreme rânduită, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va zăbovi. Habacuc 2:3.

Apoi sunt reprezentate cele două clase care se manifestă pe temeiul sporirii cunoștinței.

Iată, sufletul său, îngâmfat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:4.

Cele două clase de închinători urmau să fie vădite prin procesul de încercare din Daniel, capitoulul doisprezece.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuiiți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuiiți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

„Înțelepții” din Daniel sunt fecioarele înțelepte din Matei douăzeci și cinci, care au fost îndreptățite prin credință, iar nelegiuții erau fecioarele neînțelepte, care s-au înălțat în mândrie. La sfârșitul visului lui Miller, nestematele reprezintă untdelemnul din pilda celor zece fecioare, care era mesajul.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul cel auriu pe care l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi comunicat celor din întuneric. Când va veni chemarea, 'Iată, vine Mirele; ieșiți-i în întâmpinare,' aceia care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-L întâmpine pe Domnul lor. Nu au, în ei înșiși, puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Giuvaerurile lui Miller, în zilele din urmă, aveau să strălucească de zece ori mai strălucitor, iar atât numărul zece, cât și lumina sunt simboluri ale unei încercări. În zilele din urmă, reprezentate la sfârșitul visului lui Miller, lumina adevărului, reprezentată pe tăblițele lui Habacuc, produce un mesaj de încercare, care, în pilda celor zece fecioare, este mesajul de încercare al Strigătului de la Miezul Noptii. Acel proces de încercare este o repetare a procesului de încercare al istoriei milerite, căci pilda celor zece fecioare se repetă întocmai, până la literă, în zilele din urmă.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare

specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Experiența timpului zăbovirii avea să se repete întocmai, la literă, la sfârșitul visului lui Miller, iar nestematele lui aveau atunci să strălucească de zece ori mai puternic decât soarele, identificând astfel faptul că nestematele reprezintă încercarea finală din pilda celor zece fecioare. Numărul zece este simbolul unei încercări, iar la sfârșitul a zece zile Daniel și cei trei tineri erau la înfățișare mai frumoși și mai grași decât cei care mâncau din hrana Babilonului. Cei mândri din Habacuc, care trăiau prin prezumție, nu prin credință, au dezvoltat caracterul Babilonului. În istoria millerită, ei au devenit fiicele Babilonului, iar în Habacuc papalitatea este folosită pentru a le identifica caracterul.

Iată, sufletul lui, care se înalță, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Da, și pentru că păcătuiește prin vin, el este un om mândru, care nu stă acasă, își lărgește dorința ca Locuința morților, este ca moartea și nu se poate sătura, ci adună la sine toate neamurile și grămădește la sine toate popoarele. Oare nu vor ridica toți aceștia împotriva lui o pildă și un proverb batjocoritor și vor zice: Vai de cel ce-și mărește ceea ce nu este al lui! Până când? și de cel ce se împovărează cu lut gros! Nu se vor ridica oare deodată cei ce te vor mușca, și nu se vor trezi cei ce te vor tulbura, și vei fi tu prăzi pentru ei? Fiindcă ai jefuit multe neamuri, toată rămășița popoarelor te va jefui pe tine, din pricina sângelui oamenilor și pentru violența asupra țării, a cetății și a tuturor celor ce locuiesc în ea. Habacuc 2:4-8.

Procesul de încercare adus asupra fecioarelor din Matei 25 produce o clasă de închinători, care au dezvoltat caracterul împăratului de la miazănoapte (papalitatea), puterea care, de asemenea, a "prădat multe neamuri".

Așa zice Domnul: Iată, un popor vine din țara de la miazănoapte, și un neam mare se va ridica de la marginile pământului. Ei apucă arcul și sulița; sunt cruzi și fără milă; glasul lor răcnește ca marea; și călăresc pe cai, rânduindu-i ca niște oameni de război împotriva ta, o, fiică a Sionului. Am auzit vestea despre ei; ni s-au slăbit mâinile; ne-a cuprins angoasa și durerea, ca a unei femei în durerile nașterii. Nu ieși la câmp, nici nu umbla pe cale; căci sabia vrăjmașului și groaza sunt de jur împrejur. O, fiică a poporului meu, încinge-te cu sac și tăvălește-te în cenușă; fă-ți jale ca pentru un fiu unic, o tânguire cât se poate de amară; căci pustiitorul va veni deodată peste noi. Ieremia 6:22-26.

Cele două clase ale lui Habacuc sunt cei îndreptățiți prin credință și cei care au mâncat și au băut din doctrinele Babilonului. Cei din ultimele zile ale visului lui Miller, care sunt reprezentați ca fecioare, fie dezvoltă caracterul lui Hristos și, astfel, primesc pecetea lui Dumnezeu, fie dezvoltă caracterul papalității și primesc semnul fiarei.

A sosit vremea ca lumina adevărată să strălucească în mijlocul întunericului moral. Solia îngerului al treilea a fost trimisă în lume, avertizându-i pe oameni împotriva primirii semnului fiarei sau al chipului ei în frunțile lor ori în mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a ajunge la aceeași hotărâre la care a ajuns fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Despre toți cei ce primesc acest semn, Dumnezeu spune: „Acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui; și va fi

chinuit cu foc și cu pucioasă înaintea îngerilor sfinți și înaintea Mielului.” Review and Herald, 13 iulie 1897.

Fecioarele care beau vinul Babilonului vor bea, în cele din urmă, vinul mâniei lui Dumnezeu. În cartea lui Isaia, bețivii lui Efraim își manifestă beția oarbă răsturnând lucrurile, iar acea acțiune este de socotit drept „lutul olarului”.

Identificarea «necurmatului» ca simbol al lui Hristos răstoarnă adevărul despre «necurmat», întrucât «necurmatul» este un simbol satanic. Identificarea făcută de Miller a «necurmatului» cu păgânismul este reprezentată în mod direct pe tablele lui Habacuc. Descoperirea de către Miller a pasajului din Tesaloniceni, care i-a permis să înțeleagă că tocmai păgânismul a fost «înlăturat», pentru ca «omul fărădelegii», care șade în templul lui Dumnezeu, să fie descoperit, constituie adevărul primar aflat în 2 Tesaloniceni, capitolul doi.

„Am citit mai departe și nu am putut găsi niciun alt loc în care [necurmatul] să fie întâlnit decât în Daniel. Atunci [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu el, ‘a înlătura;’ ‘el va înlătura necurmatul;’ ‘de la timpul când necurmatul va fi înlăturat,’ etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. ‘Căci taina fărădelegii deja lucrează; numai că acela care acum oprește va opri până va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit cel nelegiuit,’ etc. Și când am ajuns la acel text, O, cât de limpede și glorioasă s-a arătat adevărul! Iată-l! Acesta este necurmatul! Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin ‘cel ce acum oprește,’ sau ‘împiedică’? Prin ‘omul păcatului’ și ‘nelegiuitul’ se înțelege papismul. Ei bine, ce anume împiedică papismul să fie descoperit? Firește, păgânismul; așadar, ‘necurmatul’ trebuie să însemne păgânismul.’—William Miller, Second Advent Manual, pagina 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 ianuarie 1853.

Semnificația expresiei „the daily” în Tesaloniceni, pe care Miller a descoperit-o, este adevărul principal al pasajului. Când Pavel îi identifică pe cei care nu iubesc adevărul și care, prin urmare, vor primi o amăgire puternică, el identifică în mod cert ura față de adevăr în sens general, dar adevărul la care se face referire în mod direct în pasaj este adevărul că „the daily” reprezintă Roma păgână.

Lumina trupului este ochiul: deci, dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină. Iar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acela! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci fie pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi; fie de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. Matei 6:22-24.

Există doar iubire pentru adevăr sau ură față de adevăr. Nu există cale de mijloc. Amăgirea puternică ce vine peste fecioarele neînțelepte din Matei douăzeci și cinci se întemeiază pe respingerea de către ele a luminii nestematelor lui Miller, care reprezintă testul final. Ultimul test al Israelului antic a fost al zecelea lor test, iar nestematele lui Miller strălucesc de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă. Simbolul respingerii nestematelor lui Miller este „necurmatul”, pe care bețivii lui Efraim l-au răsturnat în a treia generație a adventismului. „Necurmatul” este un

simbol satanic al păgânismului. Bețivii au introdus o nestemată contrafăcută, pe care au adus-o din protestantismul apostat, care identifică „necurmatul” drept un simbol al lui Hristos.

Înțelegerea lui Miller cu privire la nestematele sale era limitată de contextul istoric în care fusese format. Convins că A Doua Venire era următorul eveniment profetic, el considera că rana de moarte a papalității din 1798 nu putea reprezenta decât a patra și ultima împărăție pământească din Daniel capitolul doi. Miller era, de asemenea, limitat în înțelegerea sa privind „necurmatul”, căci mărturia lui este că, prin revelație, a fost îndrumat către o metodă specifică de studiu, în cadrul căreia a afirmat că folosea Biblia sa, Concordanța lui Cruden și citea câteva ziare. Hotărârea de a studia în felul acela îi venise pur și simplu în minte.

Pe parcursul celor doisprezece ani cât am fost deist, am citit toate scrierile istorice pe care le-am putut găsi; dar acum iubeam Biblia; ea vorbea despre Isus! Dar totuși o bună parte din Biblie îmi era încă întunecată. În 1818 sau 1819, pe când stăteam de vorbă cu un prieten, la care făcusem o vizită și care mă cunoscuse și [mă auzise] vorbind pe vremea când eram deist, m-a întrebat, într-un mod destul de sugestiv: «Ce crezi despre textul acesta și despre acela?», referindu-se la vechile texte la care obiectasem pe când eram deist. Am înțeles ce urmărea și i-am răspuns: «Dacă îmi vei da timp, îți voi spune ce înseamnă.» «Cât timp îți trebuie?» «Nu știu, dar îți voi spune», am răspuns, căci nu puteam crede că Dumnezeu ar fi dat o revelație care nu poate fi înțeleasă. Atunci am hotărât să-mi studiez Biblia, crezând că aș putea afla ce a vrut să spună Duhul Sfânt. Dar, de îndată ce am luat această hotărâre, mi-a venit gândul: «Presupune că vei găsi un pasaj pe care nu-l poți înțelege; ce vei face?» Atunci mi-a venit în minte această metodă de a studia Biblia: voi lua cuvintele unor astfel de pasaje și le voi urmări prin întreaga Biblie și, în felul acesta, le voi descoperi înțelesul. Aveam Concordanța lui Cruden, pe care o socotesc cea mai bună din lume; așa că am luat-o pe aceea și Biblia mea, m-am așezat la birou și n-am mai citit nimic altceva, în afară doar de ziare, câte puțin, căci eram hotărât să știu ce înseamnă Biblia mea. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.

Nestematele lui Miller nu au fost pur și simplu recunoscute prin metoda sa de studiu, ci și prin revelație directă de la Dumnezeu.

Dumnezeu a trimis pe îngerul Său să lucreze asupra inimii unui fermier care nu crezuse în Biblie, ca să-l conducă la cercetarea profețiilor. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, pentru a-i călăuzi mintea și a-i deschide înțelegerea asupra profețiilor care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat și a fost călăuzit să caute verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație la Cuvântul lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt pe care îl socotise neinspirat i s-a deschis acum înaintea vederii sale în frumusețea și slava sa. A văzut că o parte a Scripturii o explică pe alta, iar când un pasaj îi era închis înțelegerii, găsea în altă parte a Cuvântului ceea ce îl explica. El a privit Cuvântul sacru al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cea mai adâncă reverență și teamă sfântă. Scrieri timpurii, 230.

Când Sora White afirmă că „Dumnezeu Și-a trimis îngerul” către Miller, se indică faptul că Gabriel a fost îngerul trimis către Miller, căci „îngerul Său” este un termen atribuit lui Gabriel.

Cuvintele îngerului: «Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu», arată că el deține o poziție de mare cinste în curțile cerești. Când a venit cu un mesaj la Daniel, a spus: «Nu este nimeni care să-mi stea alături în aceste lucruri, afară de Mihail [Hristos], Voievodul vostru.» Daniel 10:21. Despre Gabriel vorbește Mântuitorul în Apocalipsă, spunând că «El a trimis și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan.» Apocalipsa 1:1. Dorul veacurilor, 99.

Gabriel și ceilalți îngeri i-au călăuzit lui Miller „mintea și” i-au deschis „înțelegerea asupra profețiilor care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu.” Mesajul său nu a fost dezvoltat pur și simplu prin metoda lui de studiu, ci și prin Revelație Divină. Chiar metoda pe care a folosit-o pentru a studia Biblia i-a venit pur și simplu în minte. Când Dumnezeu aduce adevărul în mintea noastră, aceasta este o Revelație Divină, spre deosebire de a ajunge la adevăr prin procesul de a împărți drept Biblia. Miller a recurs la ambele, dar Revelația Divină a făcut parte din modul în care Miller a ajuns să înțeleagă subiectul „the daily”.

Miller nu ar fi recunoscut oscilația genului gramatical din Daniel, capitolul opt, versetele nouă până la doisprezece, căci tot ce avea era Biblia și o concordanță lipsită de orice informație privitoare la limbile biblice. Nu ar fi văzut distincția dintre „sur” și „rum”, ambele traduse prin „a înlătura”. Nu ar fi văzut distincția dintre „miqdash” și „qodesh”, ambele traduse prin „sanctuar”.

Nu ar fi văzut adevărul cu privire la cuvântul „tamid”, care apare de o sută patru ori în Biblie. Adevărul pe care nu l-ar fi putut vedea (și care este totodată adevărul pe care l-a văzut) era acesta: din cele o sută patru ocurențe ale cuvântului ebraic „tamid” în Biblie, numai în cartea lui Daniel cuvântul ebraic „tamid” este folosit ca substantiv. „Tamid” este cuvântul ebraic care înseamnă „continuu” și care, în cartea lui Daniel, este tradus prin „cel zilnic”.

Numai în cartea lui Daniel cuvântul este folosit ca substantiv, iar în celelalte nouăzeci și nouă de dați este folosit ca adverb. Din acest motiv, când traducătorii Bibliei King James s-au confruntat cu faptul că Daniel utiliza cuvântul de cinci ori ca substantiv, în timp ce toți ceilalți scriitori ai Bibliei au folosit cuvântul de nouăzeci și nouă de ori ca adverb, ei au fost constrânși de greutatea dovezilor să „corecteze” folosirea cuvântului ca substantiv de către Daniel. Pentru a-l „corecta” pe Daniel, au adăugat la acel cuvânt termenul „jertfă” și astfel au transformat un substantiv într-un adverb. Iar apoi, pentru a-i corecta pe traducători, Ellen White a fost inspirată să consemneze că ea „a văzut, în legătură cu «Zilnicul», că cuvântul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omului și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă cu privire la acesta celor care au dat strigătul orei judecății.”

Miller, după propria sa mărturie, căuta să înțeleagă „necurmatul”, pe care, în cele din urmă, l-a înțeles din 2 Tesaloniceni. Însă, tot după propria sa mărturie, atunci când căuta să înțeleagă un cuvânt, lua în considerare toate locurile unde era folosit acel cuvânt, iar cuvântul este folosit de încă nouăzeci și nouă de ori în Biblie. Totuși, mărturia lui despre „necurmatul” este că nu l-a găsit nicăieri decât în cartea lui Daniel, când a afirmat: „Am citit mai departe și n-am putut găsi niciun alt caz în care [necurmatul] să fie găsit, decât în Daniel.” Miller a fost condus la nestemate nu numai prin metoda sa de studiu, ci și prin revelația divină care i-a fost dată prin slujirea îngerilor.

De aceea, înțelegerea lui cu privire la «necurmata» era corectă, dar limitată. El nu a putut recunoaște că, din cele cinci dăți când «necurmata» este menționată în cartea lui Daniel, una dintre cele trei dăți când «necurmata» este «luată» reprezenta un înțeles diferit de celelalte două. O dată, «necurmata» este asociată cu cuvântul ebraic «rum», iar în celelalte două dăți este asociată cu cuvântul ebraic «sur». Ambele cuvinte sunt traduse prin «a lua», dar «rum», în Daniel, capitolul opt, versetul unsprezece, înseamnă «a ridica și a înălța», iar în capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, și în capitolul doisprezece, versetul unsprezece, cuvântul «sur» înseamnă «a înlătura».

Teologii care se hrănesc și se adapă cu regimul alimentar babilonian susțin că, fie că îndepărtezi un lucru, fie că îl ridici, amândouă reprezintă un tip de înlăturare, astfel încât ambele cuvinte trebuie înțelese ca având același sens. Ei susțin că, în cele trei dăți când „the daily” este „luat”, aceasta înseamnă întotdeauna a îndepărta și, făcând astfel, lasă să se înțeleagă că Daniel a fost neglijent în alegerea cuvintelor. Nu afirmă deschis aceasta, dar, prin deducție, învață că Daniel ar fi trebuit să folosească cuvântul 'sur' în toate cele trei ocurențe, deoarece, potrivit teologilor, el ar fi avut în vedere același lucru de fiecare dată când „the daily” a fost „luat”.

Procedează în același mod cu termenii 'miqdash' și 'qodesh', ambii traduși prin „sanctuar”, în versetele unsprezece până la paisprezece din capitolul opt. La fiecare ocurență a termenului „sanctuar” în acele patru versete, ei insistă că toate se referă la sanctuarul lui Dumnezeu. Din nou, prin inferență, Daniel ar fi trebuit pur și simplu să folosească 'qodesh' în toate cele trei ocurențe și să nu folosească 'miqdash' în versetul unsprezece. Miller nu ar fi recunoscut distincția între acești termeni, dar teologii moderni o recunosc și, când o fac, insistă ca nicio distincție să nu fie recunoscută. Totuși, Miller, care nu a recunoscut distincțiile între cuvinte, a ajuns la o înțelegere opusă celei a teologilor moderni.

Realitatea este că Daniel a fost un autor riguros, care cunoștea limba ebraică și a fost socotit de zece ori mai înțelept decât toți ceilalți înțelepți ai Babilonului. Dacă cineva cunoștea uzajul corect al limbii ebraice și modul în care trebuia ea să fie corect reprezentată în acea istorie particulară, acela era Daniel. Dacă Daniel a folosit cuvinte diferite, a fost pentru că ele erau menite să transmită sensuri diferite, pe care el a urmărit în mod deliberat să le redea. Atunci când este recunoscută folosirea distinctă de către Daniel a cuvintelor care sunt traduse prin „sanctuar” sau prin „a înlătura”, aceasta susține înțelegerea lui Miller despre „necurmatul”, pe care Miller a recunoscut-o chiar în pasajul în care Pavel identifică faptul că cei care urăsc adevărul sunt sortiți să primească o puternică amăgire.

Cei care urăsc adevărul și cred minciuna care produce o puternică amăgire sunt de asemenea înfățișați ca bețivii lui Efraim, împărțiți în două clase. O clasă este conducerea învățată, iar cealaltă este cea neînvățată, care nu va auzi decât ceea ce le predau cei învățați. Aceștia sunt cei care se ascund sub minciuni și care încheie un legământ cu moartea. Ei sunt fecioarele neînțelepte din Matei douăzeci și cinci și aceia al căror suflet se înalță în Habacuc doi. Ei sunt cei care resping adevărurile fundamentale ale visului lui Miller, care strălucesc de zece ori mai puternic la sfârșit (reprezentând a zecea și ultima probă pentru Israelul modern), așa cum este tipificat prin a zecea și ultima probă pentru Israelul antic.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și Domnul a zis lui Moise: Până când îmi va întăra mânia acest popor? și până când nu vor crede în Mine, cu toate semnele pe care le-am făcut în mijlocul lor? Îi voi lovi cu molimă, îi voi dezmoșteni și voi face din tine un neam mai mare și mai puternic decât ei. Iar Moise a zis Domnului: Atunci egiptenii vor auzi lucrul acesta (căci Tu, prin tăria Ta, ai scos poporul acesta din mijlocul lor) și îl vor spune locuitorilor acestei țări; fiindcă au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor, că Tu, Doamne, Te arăți față către față, că norul Tău stă deasupra lor și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc. Acum, dacă vei omorî tot acest popor ca pe un singur om, atunci neamurile care au auzit de faima Ta vor vorbi, zicând: Pentru că Domnul n-a fost în stare să aducă acest popor în țara pe care le-o jurase, de aceea i-a omorât în pustiu.

Și acum, Te rog, să se arate mare puterea Domnului meu, după cum ai vorbit, zicând: Domnul este îndelung-răbdător și bogat în îndurare, iartă nelegiuirea și călcarea de lege și nicidecum nu-l socotește nevinovat pe cel vinovat, pedepsind nelegiuirea părinților asupra copiilor până la al treilea și al patrulea neam. Iartă, Te rog, nelegiuirea acestui popor, după mărimea îndurării Tale și după cum ai iertat acest popor, din Egipt și până acum. Și Domnul a zis: Am iertat după cuvântul tău; dar, pe viața Mea, tot pământul va fi umplut de slava Domnului. Pentru că toți oamenii aceia care au văzut slava Mea și minunile Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie și M-au ispitit de zece ori până acum și n-au ascultat de glasul Meu, nicidecum nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei ce M-au întăritat nu o va vedea. Iar robul Meu Caleb, pentru că a fost în el un alt duh și M-a urmat pe deplin, pe el îl voi aduce în țara în care a mers; și sămânța lui o va stăpâni. Numeri 14:11-24.